

Vot particular que presenta el conseller Daniel Sirera Bellés a l'Acord 12/2015, de 4 de febrer, del Ple del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, en relació amb els comentaris efectuats a la secció "El comentari d'Empar Moliner", al programa *Els matins* de TV3 del 22 setembre de 2014

El 19 novembre de 2014 va tenir entrada al registre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (registre núm. 1248/2014) una queixa signada pel senyor Santi Rodríguez Serra, portaveu adjunt del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya sobre els comentaris efectuats a la secció "El comentari d'Empar Moliner", al programa *Els matins* de TV3 del 22 de setembre de 2014, contra la vicepresidenta del Govern d'Espanya i els ciutadans de Madrid.

El contingut de la transcripció de la intervenció de la senyora Empar Moliner és el següent:

«Senyora Garcia-Melero, tinc per a vostè uns titulars que ara li ensenyaré.

Primer de tot, aquest: "Santamaría avisa Mas que és el president de tots i que ho és gràcies a la Constitució".

I aquest altre: "El Gobierno llama a la reflexión a la política catalana". Aquesta postproducció diu: "No se puede permitir que alguien piense que se puede incumplir la legalidad para ver qué obtiene. A ver si me dan algo".

"A ver si me dan algo" dices tú, Soraya. Tú, me das algo a mí. Vosotros nos dais algo a nosotros. Nosotros nos saltamos la legalidad a ver qué obtenemos, a ver si nos dais algo. ¿Por qué me tratas como si fuera una pobre? Dame algo. Me quejo, a ver si me dais algo. Como mi madre, en la infancia, cuando le pedía a mi padre y él le decía: ¡siempre estás pidiendo! La pasta la tenía aquí, en el bolsillo, cerca de la bragueta.

Tú decides, yo obedezco. Tú lo tienes todo y me humillas... Y la razón por la cual tú administras lo mío y lo tuyo es puramente nacionalista y nos convierte en desiguales. O sea, el centro de España está en Madrid. Haber nacido en Madrid hace que tú me mandes a mí y que mandes a los políticos que yo he elegido. Yo te envío la pasta que gano y tú me devuelves lo que consideras, y quieres que sigamos así.

Yo pago tus reyes y tus ministerios, tus autopistas –por qué no siento que sean ni mis reyes ni mis ministerios ni mis autopistas, y no creo que sirvan para nada además– y cuando protesto y quieroirme, no me dejas. Y todo esto por motivos geográficos: tu ciudad está en el centro del reino de España.

Y ya no se trata de que os duela y os ofenda –te juro que lo comprendo muy bien– que muchos de nosotros no nos sintamos en absoluto españoles. Se trata de la microgestión: la microgestión ahorra y esto algún día también lo verán los canarios y los andaluces por muy españoles, ellos sí, que se sientan.

Tú lo tienes todo. Tus hijos, vuestros hijos van a la escuela y estudian en vuestra lengua. Los nuestros van a la escuela y aprenden la nuestra y la vuestra. Como sabes, no hay ni un solo niño que no escriba y hable el castellano tan bien o tan mal como los vuestros –ya lo habríais encontrado.

En fin, los nuestros tienen ese acento tan molesto, pero a cambio no dicen ni *Madrid*, ni *álbun* ni *pódiun*. Supongo que por eso os da tanta urticaria la palabra *referéndum*, termina con m. Mi suegra es malagueña. Amo tu lengua, amo tu literatura, tu tierra, pero me ahogo. Me asfixio, Soraya, no me dejas respirar, ¡no puedo más!

¿Cómo te atreves a decir que nos saltamos la ley a ver si nos dan algo? ¿Qué pasa, no somos iguales? Cuando tú vas al lavabo a hacer eso que los no escatológicos llaman “hacer popó”, ¿no hueles como yo? Cuando tienes un orgasmo, ¿no gritas como yo? ¿No te crecen las uñas de los pies como las mías?

Mírame, ¿tú te sentirías digna y libre si hoy alguien en Barcelona hubiese dicho esto de vosotros? ¿Que los de Madrid os saltáis la ley a ver si os dan algo? ¿Querías esto para tus hijos? Soraya, muchacha, eres muy joven, cuando tú no habías nacido, ni tus bisabuelos ni tus tatarabuelos, aunque te parezca mentira, ya había presidente de la Generalitat.

Me falta la respiración cuando os oigo decir cosas de estas, porque en vuestro... osado atrevimiento, en ... podríamos decir en vuestra mantecosa ignorancia, os veo capaces de cargároslo todo. Me voy, me voy, ¡porras!»

L'Acord del Ple del Consell al qual aquest conseller s'ha oposat conclou que “l'expressió satírica és una manifestació de la lliure opinió d'idees, creences o judicis de valor, i el seu exercici arriba als màxims nivells de protecció quan s'adreça a persones, col·lectius o institucions amb rellevància pública, sense que en el cas analitzat, i amb independència que es tracti d'un prestador públic, s'hi aprecii l'existència d'una vulneració de la normativa vigent”.

Tant l'informe jurídic del CAC com l'Acord aprovat es refereixen al comentari de la senyora Moliner com a “manifestacions humorístiques i iròniques”. Segons el parer d'aquest conseller, les manifestacions transcrites en aquest vot particular no són ni “iròniques” ni “humorístiques”, ans el contrari, i topen frontalment amb el llibre d'estil de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA).

Així, el llibre d'estil de la CCMA estableix, en el punt 2.1.3.5.1, que “Els nostres continguts d'entreteniment es basen en el respecte per les persones i fomenten valors constructius i cohesionadors. [...]”. Més concretament, el punt 2.1.3.5.2.1 assenyala que “En els nostres magazins hi ha part d'informació i part d'entreteniment. Hi recollim aspectes de l'actualitat i ajudem a interpretar-la, amb entrevistes, reportatges i l'opinió i la valoració d'experts i col·laboradors. [...] Els col·laboradors que intervenen en els programes [*i Empar Moliner ho és*], de la mateixa manera que la resta de professionals, han d'observar i complir els nostres principis [*els de la CCMA*] sota la responsabilitat de la persona que dirigeix l'espai”.

Així, en el punt 1.1.1.2.1 de la Guia editorial de la CCMA s'assenyala que “Com a servei públic audiovisual, la CCMA reflecteix la diversitat, garanteix el pluralisme i la imparcialitat [...]”.

El punt 1.1.2.1.4 de la Guia editorial de la CCMA estableix també que “Els mitjans de la CCMA difonem l'activitat de les institucions que representen la ciutadania i hi col·laborem en atenció a l'interès públic”. En aquest mateix punt, el llibre d'estil sentència que “El compromís amb el país suposa el respecte per les seves institucions”.

I això no només obliga a respectar el Govern d'Espanya, institució que representa el conjunt de la ciutadania, incloent-hi la que viu i treballa a Catalunya, sinó que en el punt 1.1.2.3.1 es disposa que “Tractem totes les persones amb el màxim respecte [...]”. Va tractar la col·laboradora d'*Els matins* a la vicepresidenta del Govern amb el respecte que mereix?

En el punt 1.2.2.2.2 de la Guia editorial de la CCMA s'estableix que “Fem servir un llenguatge respectuós que afavoreixi la convivència i el civisme. Per aquest motiu evitem les expressions grolleres innecessàries [...]”.

La Guia editorial de la CCMA va més enllà en demanar als seus professionals que s'abstinguin de “fer manifestacions públiques que comprometin la imparcialitat dels nostres mitjans” i els prohibeix expressament “emetre missatges o comentaris ofensius o despectius” fins i tot “quan expressen la seva opinió en articles periodístics, tertúlies o entrevistes en altres mitjans [...]”.

En el punt 2.1.1.6.6 de la Guia editorial de la CCMA, respecte de crítics i experts que participen en els programes de la CCMA, també se'ls indica que “els seus comentaris o crítiques han de ser raonats i fonamentats, sense desqualificacions gratuïtes [...]”.

El comentari de la senyora Empar Moliner no va ser imparcial, no va respectar la institució a la qual pertany la vicepresidenta del Govern, va utilitzar expressions grolleres del tot innecessàries, va expressar la seva opinió personal i va desqualificar gratuïtament la senyora Soraya Sáenz de Santamaría, incomplint així la Guia editorial de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que també obliga els col·laboradors dels programes de la televisió pública.

Daniel Sirera Bellés
Conseller Secretari

Barcelona, 6 de febrer de 2015